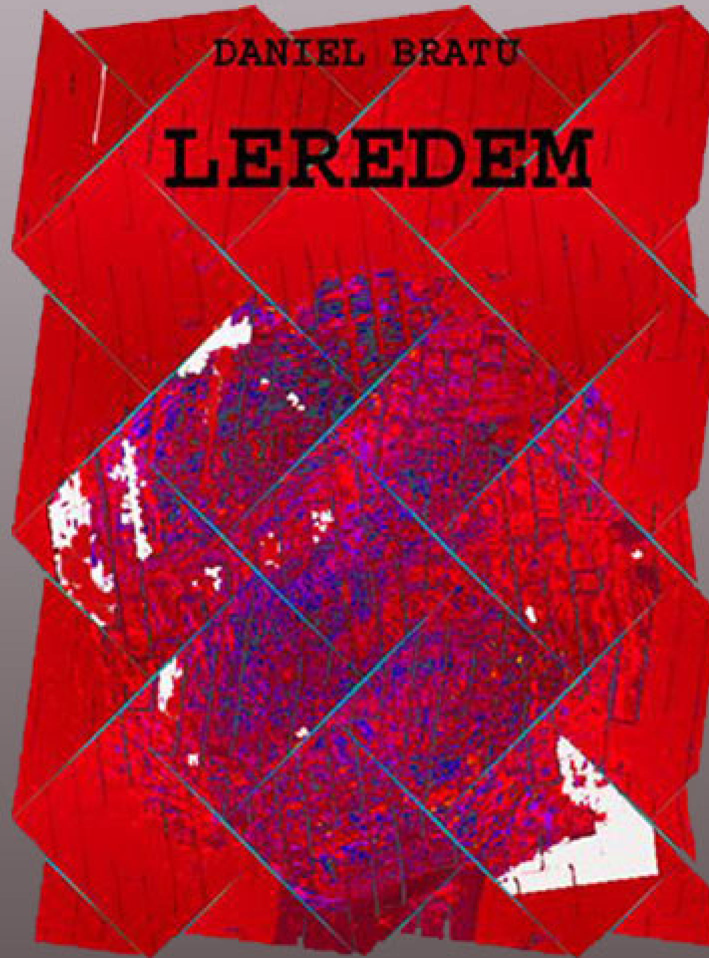
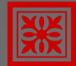

LiterNet.ro
2006

Leredem

Daniel Bratu

Redactor: Geta Rossier grossier@liternet.ro
Copertă şi ilustraţii: © 2006 Dana Ştefan
Editor format.pdf Acrobat Reader : Iulia Cojocariu

ISBN: 973-7893-42-5

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

CUPRINS

iarna asta-i ca un pântec...

d’ anţărţ vai

Loveai stol de zăpezi cu aripile şi
pe umerii tăi strânşi, ca sfere prinse-n cub,
în joc pocneau, din bici, muscalii beţi, deşi
atunci eram pe-atât deasupra, cât ei sub,

îmi adormeau păuni în călimări, pe când
veneau corbi suri, prea lăcomiţi a bea decât
prin rana şerpilor învârtitori, la rând
din albul tău, mai fum, de nume-al nu ştiu cât,

plecai, tăind ninsori cu şase colţuri, dar
veneai, cu mai puţin o dată, cam pe trei,
sub sănii, urme de troiene umed ne-ar
ascunde, în corali, de maluri, doar să vrei,

şi-acum, când neaua de alt an e nor sătul,
învăţ că te-am iubit prea mult, dar nu destul…

În munţi
– fără tine –

Între Dorna Candreni şi Dorna Burcuţ
se prăvale zăpada întreagă în munţi,
între Dorna Burcuţ şi Dorna Candreni
mă acopăr troieni,
ne ascunseră ierni.

Ninge ca-n poveşti, între Dorna Candreni şi Dorna Burcuţ,
s-a desfăcut tot cerul prin sacii moi de vată,
cad fulgii mari cât ouăle de struţ
şi se prefac în dulce, albă, ciocolată,

ninge ireal, între Dorna Burcuţ şi Dorna Candreni
cum buzele-ţi sunt albe, ca acele de brad,
mă rânduiesc la ninsele pomeni
fără să-ngheţ pe drum, fără să ard,

ninge nefiresc, între Dorna Candreni şi Dorna Burcuţ
în loc de viermii ploii mor fluturi de zăpadă,
tu scoţi încet pe gură, ca dintr-un horn micuţ,
şerpi calzi de fum albastru şi laşi doar scrum să cadă.

Între Dorna Candreni şi Dorna Burcuţ
se prăvale zăpada întreagă în munţi
între Dorna Burcuţ şi Dorna Candreni
ne ascunseră ierni,
mă acopăr troieni.

Vin zorile
– imponderabili –

Cădea cenuşa-n ceruri;
mai fumega din focuri
noaptea sângelui
tău risipit
peste timp
carusel de secunde
şi trupuri

suntem prea singuri
ai strigat şi în jur
nimic nu clipea
ochiul timpului sur
murea-n muguri
de noapte
eram scuturi străpunse
de sfere-n translaţie
deasupra, învins
doar Pământul învârtitor
printre himere
ca un mosor
legat cu aţă – yo-yo –
îşi desfăcea penele
unui încurcat şi inutil zbor

imponderabil acum răsucit
parcă râsul

a plâns îţi seamănă
de undeva din tine
ca o alta clipă
geamănă
urcă strigătul
şi ninsorile
deşteptare de simţuri
prin ploi
gri cenuşă:

Vin zorile !

Şobolanii cu glugă
– experiment de laborator –

„...era o lume multiplicată, cu oglinzi deformate, de bâlci funest, în care oricine putea lua înfăţişarea de zeu, hoţ sau criminal, în acelaşi timp, în scopuri nobile sau insalubre...” – Ken Crossword – "Tratat despre clone"

Şobolanii cu glugă
au porţile
bisericii deschise
dar ei intră în strană
prin găurile nopţilor
prin vise
o dată cu zidul
adulmecând în rană

muşcă şobolanii carnea sfinţilor
din lovirea arginţilor
tencuială albastră îndoaie
blesteme-n
podeaua cernită a ploaie
cu stele
şi sine-ngropată

roase în piatră
templele cad
plânsetul jertfă luceşte
în colţi

şobolanii nu iartă –
blitz-uri de taină bat cuie
pleoapa icoanei
arde-n rugină de porţi
amăruie

Şobolanii cu glugă
n-au faţă
cuvinte icnesc în surdină
ferit
plăcerea ce-n gheare din urmă
agaţă lumină

negrul se-amestecă negru
şi râde în rugă
smolit

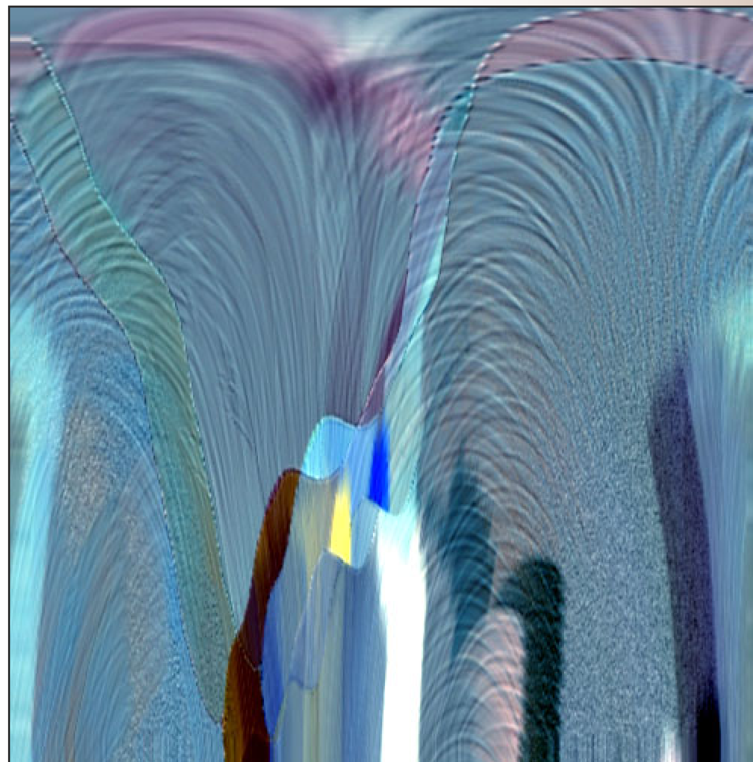

Iarnă fără chibrituri

– descântec –

Iarna asta-i ca un pântec
leagăn alb ascuns de oase
dintr-un ghem de vifor coase
adormitul maicii
cântec
adormire-n cânt suspină
şi fulgi răsfiraţi în casă
care-aprind lemnele ca să
dea spre lumânări lumină
lumânări două-n cărare
vor afla să ne aştepte
cu lumini de aripi drepte
prinse-n ceară fiecare
ceară sură de coline
multă le-ar aşterne paşii
când spre urme ar săpa şi
le-ar găsi cu iarnă pline
şi-n loc iarna se adună
ca un abator de sănii
că-atârnând cârlige rănii
carnea face-albită dună

iar sub dunele ninsorii
fire lungi au cuib în gheaţă
vine iarna şi ne-agaţă
de chibrituri umezi norii

....

vine iarna ca un pântec
şi ne macină-n ferestre
pruncul ei ucis a zestre
e al maicii plâns
descântec

aşteptam un
semnal itineraric al căilor libere
ca o pată de contact
elipsoidă ireală a restricţiilor
atunci când roţile plecau la seceriş

eu strigam n-auzea decât foşnet:
sunt aici nu mă vezi uite dinţii
i-am înfipt în traverse când trec
trenuri grele cu zgomotul sec
peste rostul de aer al minţii

sunt aici mor aici o amprentă
prinsă-n cruci de metal cu tirfon
ca pe-o gamă de ţipăt afon
scriu în poduri deriva latentă

spunea mâine
şi mâinile ei depăşeau viteza maximă a percepţiei
telecomandă cu bariere mecanice noi
convoaie cu parcursuri paralele
sau remorcări izolate
ale punctelor de secţionare

trecea mâine şi tăceam poate umbră:

n-are sens n-are cum să răstoarne
alungirea de suflete sub
înşirarea aceasta de cub
trecând trenul pe macii de carne

un perete cu sânge de artă
numai câmpul rămâne cu noi
bariere din oase de ploi
colorând sub tăiş piatra spartă

trecea mâine
şerpuire de linie viaţa
noastră categorie de B fără minus
cu plus doar la ruperea de sigilii
şi praful de roată dinţată care comută
dincolo de abscisă macazele

era mâine
sau poate trecuse peste rând
de-atâtea mărci de siguranţă timpul
cu-atacarea în fals
ne murise tăcând

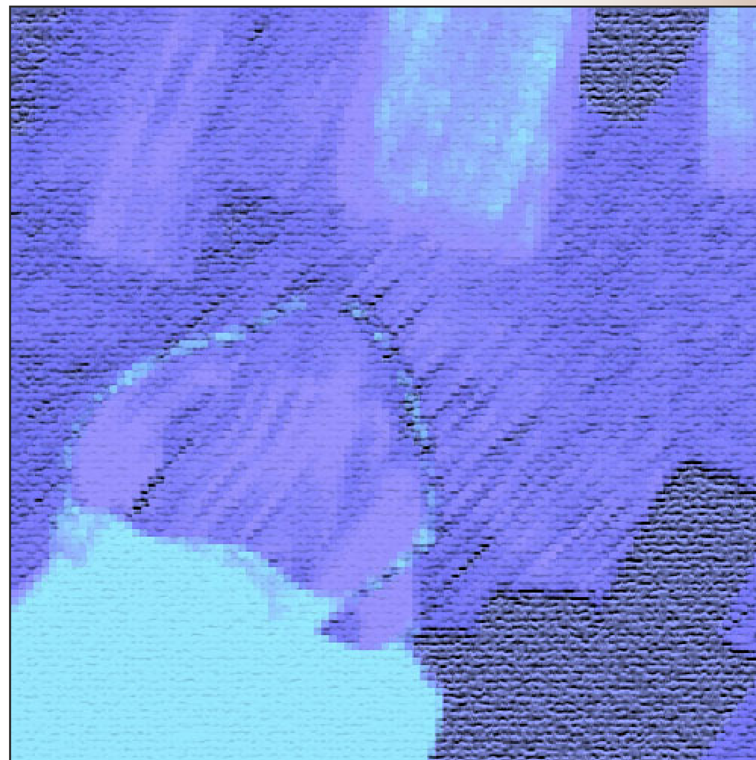

Icono-click-sme
- ape de ploaie -

plutind amniotic
îmi spui
că nu mai e nimic în urma zăpezii
decât ape sau ploi
te credeam câmpie
şi tu momeşti nisipul
iubito ia-ţi norul şi umblă
sub valuri vom călca pe icoane
ochii lor morţi
sunt doar peşti rătăciţi
în căutare de maluri

aburii grei
întorc fântânile peste fântânile ochilor ei

suflă-n vitralii
cu tuş de călugăr şi moarte
sub sutane jumătate ţap jumătate iepure şchiop jumătate
cineva împrăştie aerul mângâiat între coarne

recomandat permanent
e acelaşi perete
cer gri
din care picură lacrimi
copronime dublate

unu pe doi pe trei dactili

Lee the snake now is crying
sing sing

în fiecare lacrimă e o cruce
în fiecare cruce
ascuns crocodilul
liru liru reptilul
cu fălcile prinse în stele
de roşu-cenuşă
pe guşă

totul e-nscris triumfal
într-o genetică *just usual* falsă
şi-n uterul plin de pietonii
trecerilor

suflă vântul alăutele
aceleaşi izmene gri ude sunt norii
aripi răsucite întinse peste câmp
respiră boala cineva anume
să ne răs-toarne

are ochii mari în fântâni nisipul
cu totul rămas
adus dintre coarne

peste galben de soare şi rotocol bleu-ciel
e iar Dumnezeu...

eh…Dumnezeu…

a fost dat la o parte
în rolul său joacă un guru
bărbos dar aproape
amniotic şi el

şi poate
şi eu…

I-real
– pastel –

I-real de iarnă, clopotele ude
bat cu limba strâmbă şarpele coclit,
care-n ceţuri grele-adulmecând secunde
s-a încolăcit.

Râuri strâng inele, până peste unde
aurul măsoară-n codul nou albit
degetele cruce de zăpezi profunde
ce ne-au sihăstrit.

Ţipă corbii reavăn, atârnaţi de Lună,
ciocuri li se mişcă sub pământ mereu,
ghearele de aripi negre scări ne-adună
ca pe-un minereu.

Cinema – scop – cadru
Câmpul umed.
Acolo, unde bocancul intră în iarbă, urma rămâne:
– aerodrom de umbre;
– cimitir de fluturi;
– stampă de striaţii, săbii frânte.

Stampa
tanka – lied – final
Uite greul nor vânăt

cum de alb se aprinde
ca un soare pal.
A atins iarba rece
şi tălpile Ei.

Descântec de sfârşitul iernii
– pentru noi, cei aproape, invizibili –

Ieri transparenţi păream, doar irişi mari, teribili
prin fulgi, topiţi făceam zăpezilor o dungă,
strângeam în coapse gheţuri, ardeam iarna prelungă.
Cum de-am ajuns, deodată, aproape, invizibili ?

Cum de-am ninsori în pleoape,
cum de-ţi îngheaţă globul cafelei,
plin de lacuri, albite-n gândul ielei
rătăcitoare-n ape?

Cum de mă-neacă plânsul prin dune
că nu-mi eşti, cum de nu stau
să-mi fii aproape, ce mai vreau
nisipul dalb s-adune?

Căci iată-acum, când simt că mor de-ţi las în pântec
rodul polar al iernii de pe buze,
vândut iubirii noastre prea-confuze
mai vreau atât, să-ţi spun doar un descântec:

Du-mă, dincolo de nouri
sapă-mi proaspătă zăpadă,
iar văzduhul fă-mi-l stradă,
şarpe printre bibelouri,
ia-mă, ocolind lumina

fă-mi troiene din cuvinte,
să ne-acoperim cuminte,
când ne rupe rădăcina,
cât mai ard, tu fă-mă fulger,
cât mai zbori, fă-mă aripă,
prin cenuşa-mi răspândită
lasă-mă uşor să şuier,
ca un crivăţ blând, cu soare,
să chem clipa, s-alung anii
ce ne-ajung, ce telegarii
ni-i încarcă de ninsoare...

Ieri transparent păream, din irişi mari, teribil,
prin fulgi topiţi, făceam zăpezilor o dungă,
strângeai în coapse gheţuri, ardeam iarna prelungă,
cum de-am ajuns, deodată, aproape invizibil?

Mâinile izvoarelor de veghe

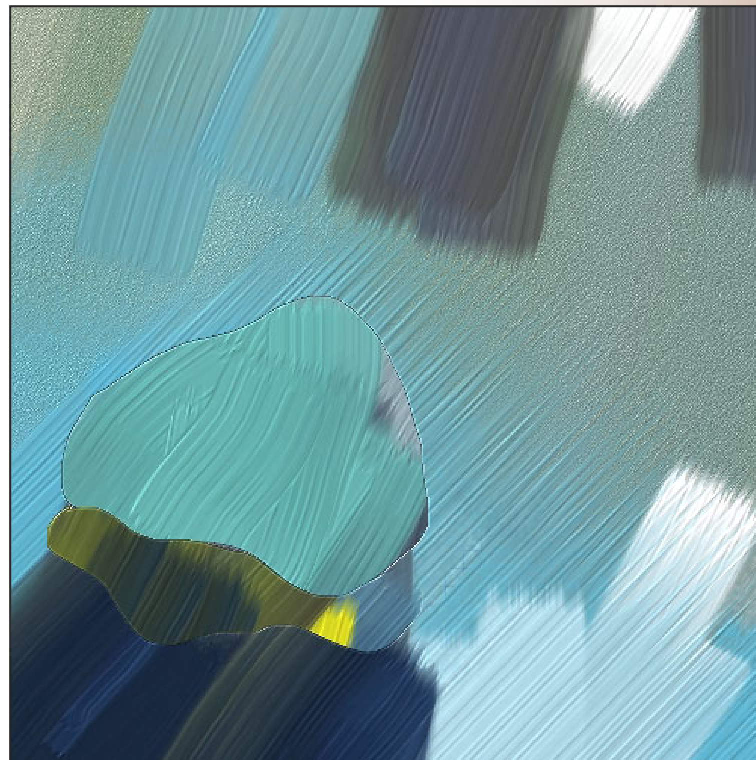
– sonetul părinţilor mei –

par două vieţi simple bătrânii din vale,
vin seara s-adape cirezile toate,
cu bivolii putrezi, încearcă să scoale
din chivote farmec de veri adunate,

doi parmeni, cu albul veghindu-le clipa,
se luptă cu spira ce-n jos îi adună
şi lumpenul tainic, de glod, e risipa
lăsându-i în urmă, din crucea lor bună,

ajunşi de povară ca plugul se taie,
în brazde, cu gândul tulpinilor încă,
iar mugurii tainei pocnesc în odaie,
pe lângă lumina ce-ncet îi mănâncă,

părinţii mei dragi s-au urcat pe fântână
şi-n urmă izvoarele singure mână

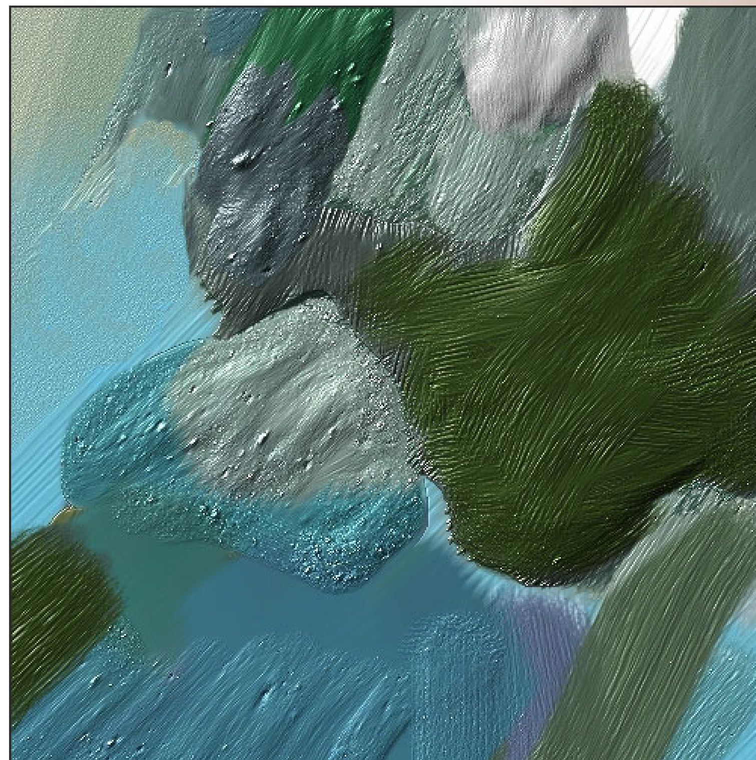

dacă florile creşteau la loc fără să vrea
erau pentru tine o turmă...

lacuri de unghii
– ce-aminte-amar –

se-ngândură fruntea-n aduceri aminte
şi-a boare de zemuri, mătase-ţi-ard piele
spre cuiburi, sub rumen perlat cu amin, te
apropii de aerul valului ce le

transferă patina padelelor grele
pe-aleilor lină cunoaştere-n sete
de paşi, cu misterul şi-agale nuiele
bătute în luciul de lebede-ncete

ce-aripi ne duc ora, pulsând menuete,
cu fluturii – eu, parcă tu – printre-acele,
la negrul din ţeava gonirii concrete,
cretatele morţi ale zbaterii mele,

ni-s ceasuri de fum printre focuri, şi ele
ţin ritmul scăzut tocăturii de stele

Leredem, leredem,
albă-i liniştea din lemn,
când te văd şi când te chem
fibre lungi îmi trec prin semn,

safirlom, safirlom,
uit safirele în Dom
şi le ia un călător,
ochii tăi în ele dorm,

tepetem, tepodum,
cade visul meu nebun
tremurând pe caldarâm,
scrumul din rămasul-bun,

unsovei, unsovai,
de la răsărit un crai
aducea un lemn de mai
tăind codrul dinspre rai,
iar în el te-aveam, m-aveai...

Leredem, leredem,
stăm ascunşi, închişi în lemn
şi din când în când te chem,
dar rămân doar eu. Şi-un semn.

(incantaţia Evei către Adam)

Dana Ştefan

Leredem, leredem,
stăm ascunşi, închişi în lemn,
şi din când în când te chem,
dar rămân doar eu. Şi-un semn.

Leredem leredem,
stăm cuprinşi în alb de lemn,
în substanţe de tăcere,
fibre înmuiate-n miere...

... să se evapore cuvintele cât să lase tatuate pe
umărul meu semne, peste care gura ta să îngâne iar şi iar:

Safirlom, safirlom,
urcă piatra până-n Dom,
să te legeni şi să dorm,
tepetem tepodum,
suspendaţi în vis nebun,
trecem puntea de mătase
ale verzurilor scrum,
ai ai aiiii... unsovaiii...
tu eşti craiul meu din rai,
şi în el te-aveam, m-aveai...

Leredem, tepodum, dor de tine şi de drum...

doare urma ca o sit-a
florilor din carnea ta
buza-n ele mi-e-nvelită
parc-ar soarbe parc-ar sta

parc-ar umezi din faţă
rod petalelor şi bolţ
unde umbrele se-agaţă
de amieze fără colţ

fără spaime parc-ar cerne
orele-n bătutul tic -
tac să plece spre eterne
ace prinse-n unghiul mic

unghi de unghii dor să-mi ţină
buza-n luciul aromat

ca un fluture-n lumină
încă zbor

încă

mă zbat

Drumul scrisorilor
– pulberi de salcâmi dimineaţa –

Sub salcâmi
dimineţile noastre se trezesc liniştite
ca pulberi le simţim agăţate de-un umăr
sunt tolbe pe care poştaşii uitării
cu gesturi grăbite
deasupra noastră le rup
înainte de-a-ncepe iar drumul
la nord sau la sud

scrisori
cu mult galben de frunză
şi-aromă amară de flori de salcâm
pictate-n grafit şi în rujuri
de verde meduză
scrisori
presărate cândva cu pământ
au pielea uscată mumie
coboară-n vârtejuri
adânc
în apa sălcie

azi suntem
ieri nu ne vedeam
pe când scrisul era
de frunze şi flori

o fotografie
azi doar mai suntem
scrisori
din care citind ne urâm
şi-apoi mai pe seară plecăm
în pribegie

Mielul vânăt

Mă paşte mielul vânăt cu buza despicată
îmi smulge părul verde crescut abia de-o zi
frământă în copite de scoici secreta şoaptă
spre punţi alunecoase
şi pustii

Albită-i doar cărarea cu aerul din oase
ce-ncarcă-acum doar plumbul şi-ndeamnă spre luntraş
iar mielul vânăt ţine cu boturile – şase
a şaptea mea iluzie
de aş
mai vrea să cred că semnele din piatră
şi rumegarea lor e adâncită-n cerc
pe când eu simt că mielul vânăt latră
şi muşcă ochiul lunii
dacă-ncerc
să mă cuprind în valul cu padele
de arămiul tămâindu-mi prin
undirea dintre primăveri cu-acele
ierbare născătoare
de pelin

Mă paşte mielul vânăt cu sorbituri flămânde
izbindu-mi apa clară cu limbile de clor
iar primăvara pleacă alunecând oriunde
mă paşte mielul vânăt
vestitor

Lumina se-naltă prin stropii de ploaie
şi aeru-i umed, ca botul de lup,
iar apa de roşu tot curge, şiroaie,
pe geamuri, când liniştea roţile rup,

„el tren va a Madrid”
el trenul ca viermele nopţii
săpase culoare
culcuş
aveau morţii
leagăn de pluş
ce plecase spre zid
„tengo un billete de ida”
inima pasăre
îi era un bilet numai dus
plecase strâns zarzăre
şi-nflorea în cais
neajuns
„permiten abrir un rato la puerta?”
doar un pic ar fi vrut
să deschidă o uşă
pentru ultim sărut
al dimineţii-căpuşă

„tenemos que llegar al primer cruce”

la intersecţie şarpele
metalic ajunge se duce
prin ceaţa ca laptele
de la ultima cruce...

E linişte, trenul se-ascultă pe sine
şi gemene clipe se-nchid într-un turn,
cad stropi răsuflările orcii, prin şine
se umflă ca valul un urlet nebun
şi geme pământul, prin noduri clepsidră
se rupe din maluri, deodată străpuns,
când schijele-mprăştie colţii de hidră,
se face-ntuneric de-atât sânge plâns...

De la ultima cruce
prin ceaţa ca laptele
metalic ajuns se tot duce
în intersecţie şarpele
„tenemos que llegar al primer cruce”

„espero un maletero”
era doar un trup
aştepta un hamal,
să-i care mâinile
să lege picioarele visele
de unde s-au rupt
„compartimento para fumadores”
dar în compartiment
nu se fuma

un ecartament
între ochi lumânările
aveau fumul lumină
nu zorile zările
leagăn de pluş
se-ngropase în zid
culcuş
aveau morţii
săpase culoare
viermele nopţii
„el tren no sale de Madrid”

În ape de roşu oraşul se-mbracă
sunt raze urcate pieziş din pământ,
căci soarele-i bolnav, iar gara-i o arcă
din care măslinii zburaţi sunt de vânt.

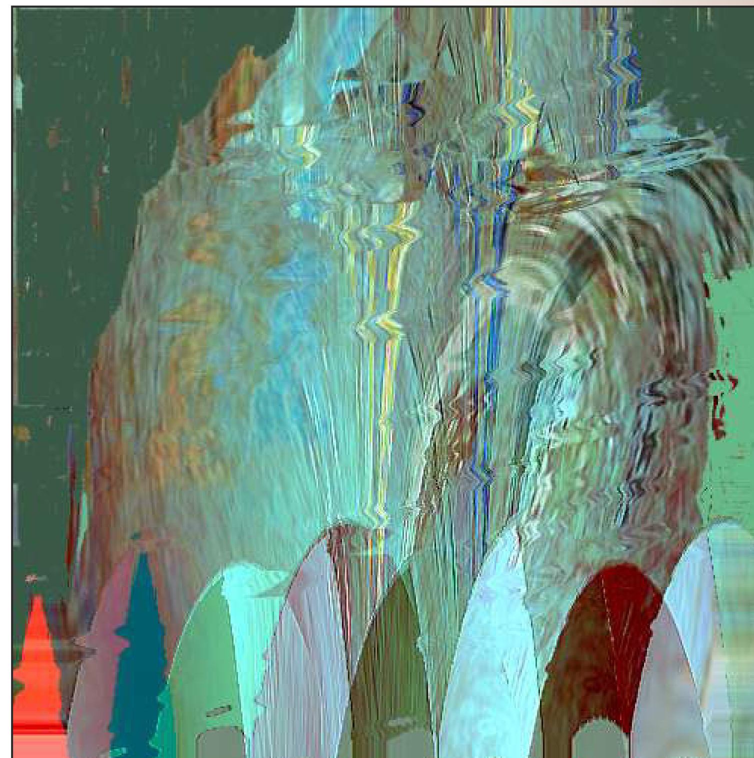

Lacul peştilor fluturi

– pastel –

fulger zvârcolind pe ape
peşti spre faguri îi aruncă
mierea-n solzi vestind la prun că
putregaiul de la cap e
şi-unde umblă umbra ploii
gura lor mai paşte încă
peştii strânşi din apa-adâncă
prind în bot de ochi moroii
cald izvor de lavă-albită
se încheagă în tulpină
cuibul peştilor să ţină
strâns pe oase de iubită
zare-n ramuri ce-urcă norii
lăsând grea urma de sare
peste peştii morţi din care
cozi dau şir spânzurătorii
…………………………

laţul zilei e-o biciuşcă
siluind prin branhii peştii
până-ajuns malul poveştii
fulgerul din sine muşcă

ana - xx
- primăvara plutea către douăzecişipatru de muguri întinşi pe o felie muşcată de pâine -

sunt eu, Vronski, am un cal în depou,
care dă din aripi la fix,
când te-aude călcând cu ecou,
oof, tuu, tuu
ana-icsics

plimbările noastre-ncepeau
creşteam fire de iarbă ce-ţi ridicau tălpile până la apropo
cu explicaţia că rădăcinile nu găseau altă sursă
verdele nu ceda milosteniei
pe care spaţiul nostru era scris cu creta vital

deşi se întâmpla să nu conteze pentru noi
frunzele ne impresionau doar ca fax-uri prolixe
mă loveau mă feream
mai mult de acele hârtiilor lucioase ca tâmpla
în zodia berbecului sau
în clătinare spre miei

şi rămânea de cules
în urma coapselor tale polenul ce se-ntindea pe felia de vară
în locul scoarţei de ulm ce ne-nlocuia în orele pare
nu reuşeam să opresc risipirea umbrelor prin altă lume
din ultima clipă a mea de erou

când Edenul îţi scria pe frunte numai ana-xx
iar cerul era doar o reclamaţie
ruptă în fâşii de un Dumnezeu postum

dacă florile creşteau la loc fără să vrea
erau pentru tine o turmă
pe care paşii-ţi să-ncerce-a sui
pe care să scuture fluturii valea
prinşi încă-n lese
ardeam ultimele cruci de pe buze până la cuie
având ca motivaţie doar eliminarea livezilor puţine
şi pentru că îţi era necesar orice mugur de aer în metastază
atunci când mă auzeai cântând de pe o felie muşcată de pâine

Ultimul cuc
– amintiri împrumutate –

Era pe la Paşti
şi, scăpaţi, caii verzi imitau de-a-ndărate
pe garduri, cocoşii,
n-avea dorinţă omul acela
cu buze crăpate
de ouă prea roşii

sorbind aerul putred, cu vela,
pleca încet corabia nopţii,
pe când el scutura-n poartă nucii-a-
nevoie

”E voie?
La voi e?
Şi dacă da, ce?”
Bătea soarta
cu ţeasta,
privea gospodarul, la fel şi nevasta,
cum îşi etala arta
în a le sculpta, cerşetorul, de zor,
individul cu talentul istovitor
şi fruntea lui, poarta
maramureşeană
zguduind grădina

”Măi omule!”, îşi striga gospodina
bărbatul cu umerii plecaţi
în timp ce i se
ridica o sprânceană,
”vezi că nebunul
cătră mine cată!”

dar ăla-şi potolise avântul, deodată,
numai că rămăsese aşa, cu gura căscată,
dormea, şi prin vise
dinspre alte maluri închise
aştepta un fir de lichid,
cu faţa în sus
între picioarele porţii
uşor depărtate, iar sorţii,
prieteni, păreau că i-au pus
sânge în cheaguri difuze
şi norocul pe buze
uscate:

deasupra, departe,
cerul se prăvălea, era un stâlp luminat,
din care scurs, mat,
gălbenuşul din cuibul stricat
părăsea coaja spartă,
prin lemn,
spre gura deschisă,
strâns în valiza aceea de poartă,
mimând pleoapelor însetate-
nserarea,

divina
cu aroma de nuc,

încet, el se spunea
„eu rămân,
eu mă duc”

şi, uite-aşa,
a murit,
fericit,
ca un câine în China,
ultimul cuc...

Hip-hope
- soon at -

După blocuri ard gunoaie, cerul scuipă
fulger negru să ne rupă şi să taie
porţi de carne unde şişul e un cui pă
limba moale-atunci când lupii să fac oaie.

Taci, fărâmă, respiraţie la mufă
o să-ţi coasă caraliu`-n pupătoare
la solaru` lu` bunicu` mare tu fă
de-acum bine să-nţelegi cum să şi moare.

Tomberoane varsă fumul şi ne spală
ca pă torţe într-o groapă dă capace,
şi cum stelele sunt doar urme dă boală,
urlăm luna dacă Bărbosu` ne face.

Poţi să te rogi, tată, am o veste gravă,
orice speranţă e-o mâţă moartă-n ţavă...

Iubito, sorb dintre buzele tale inima dulce şi moale, deşi
sunt numai o tăietură în care se vor prăbuşi alte guri...

Cioburi de apă

- reflexii -

când roşu din roşu oglinzile-aleargă
dau firele nopţii să-i spânzure fuga
de puncte haihui în voluta mai largă
a coapsei de lună ce-ascunsul ei rug a

tăiat paralel cu triunghiul grădina
şi-n zeamă de rodii a copt picătura
căzând dinspre creştetul lumii ce vii n-a
găsit în cădere să-i mestece gura

pe care doar eu clipa ştiu din sorbire
s-o semăn cu podul spre ziua aproape
de seară întorsul clepsidrei cu mir e
reflexie dublă în cioburi de ape

iubito, oftez, reflectând, pielea-ţi are
de-acum o problemă de multiplicare

Vera – iubita mea cu buze de aloe

– experiment în seră –

„...apele tale alimentează grădina cu delicate flori de trandafir, unde cresc arbori cu fructe aurii şi purpurii, magnolii şi rodii cu fructe delicioase, cu nardul şi şofranul, stuful aromat şi scorţişoara, şi toţi arborii care dau tămâie, smirnă şi aloe...” – **Cântarea Cântărilor**

Iubita mea cu buze de aloe,
fertilă cataplasmă-n distilare
evaporându-ţi râuri de savoare
prin astringenţa fibrei lasă-mi voie.

Spasmodic guvernaţi de emodină*,
pe treptele suind cu-angiosperme*,
inflamatoare cursuri dintre derme
lipite-or fi de bolta-ţi palatină.

Nu voi mai şti nicicând de atonie*,
bactericizii*-ţi pori de prin axile
i-oi respira avid de elixire,
carminativ imbold apoi să-mi vie.

Depurative căi electuere*
găsi-voi spulberate dinspre cupe,
din epitelii sigur îţi voi rupe,
în colţ, amare, boabele de miere.

Ţi-oi implanta, cântând, fanerogame*

şi, fibroblast*, proteic dus în comă,
îngenunchind pe boluri de higromă*,
holistic* voi visa lumea că doarme.

Ne-om bea, apoi, în tihnă, tiamina*,
coline*-n dilatate minerale
vor amurgi trăgând pleoapele tale
de palisade* ce-ntreţin lumina.

Parenchimate* zone medulare
s-or umple iar, subcortical, cu seve,
şuvoi placebo-nchipuind a eve
rezolutive*, scurse-n relaxare.

Şi periciclic* ne vom fi stomate*
cu sângele oranj de aloină*,
amestecând gel gros în vitamină
la ostiola* vieţii lung voi bate.

…………………………………..

Vom face pulberi, zilnic, toată sera,
până ce-om nemuri-n balsam deodată.

Şi-atunci, prin pulpa ta înmiresmată,
te voi sorbi, amar de-aloe,
Vera.

*

emodină = component bactericid şi laxativ al plantei de aloe
angiosperme = plante ale cărei ovule se găsesc într-o cavitate închisă, denumită ovar
atonie = lipsă de energie şi vitalitate, diminuarea disponibilităţii musculare la un organ contractil
bactericid = care are proprietatea de a distruge bacteriile unicelulare
carminativ = care stimulează saliva şi secreţiile gastrice
electuere = preparate pentru uz intern, obţinute prin amestecarea de pulberi fine cu miere, sirop şi vin
fanerogame = plante cu flori, a căror reproducţie se realizează prin seminţe
fibroblast = celulă a ţesutului conjunctiv, responsabilă de producerea fibrelor proteice ale dermei
higromă = acumulare de lichide în genunchi şi coate datorită unui traumatism sau iritaţii prelungite
holistic = medicină care are în vedere omul în ansamblu - trup şi stare de spirit
tiamina = vitamina B1 - necesară regenerării ţesuturilor şi producerii de energie
coline = vitamină din complexul B - vasodilatator coronarian, favorizează metabolismul
ţesut palisadic = primul ţesut „sanguin”, sub epiderma frunzei de aloe
parenchim = ţesut al plantelor, din părţile medulare şi corticale, având rol de conducere a sevei
rezolutiv = proprietatea unei substanţe de a face posibilă dispariţia unei inflamaţii şi apariţia relaxării
celule periciclice = celulele care conţin „sângele” galben-roşiatic (aloina)
stomate = ansamblu de două celule vegetale din epidermă
aloină = principiul activ al aloei, componentă de bază
ostiola = deschizătura din stomată, care asigură circulaţia apei sau aerului

Plaja

Din emisfera verde veneau pe apă chipuri,
crestau în pietre aur topit, cotropitor.

Pe cât de frumos ochii tăi au spălat în nisipuri
prea devreme ce m-a scurs geana lor.

Orbisem.
În incizii creşteau munţii de sare.

Retrase înspre irişi, magnetice tablouri,
întoarse-n picătura căzută pe hublouri,
mă închideau în ceaţa exploziei solare.

Trecuse.
Ape limpezi săpau în fiecare.

Canonice clepsidre, sorbind flămând ecouri,
hrăneau cu sfârcul umed nisipul în carouri,
lăsând secate lumii dorita nemişcare.

Uitasei.
Eram valuri, corăbii oarecare.

Grei pescăruşi de-albastru ne secerau din maluri,
cu ţipătul ars verii-n potire de Graaluri
ne însoţeau plecarea pe dunele spre mare.

Visam.
Trecute, calde anotimpuri.
Prea duşii noştri ani, pierdute chipuri,
umbre piereau, de verde-amăgitor.

Pe cât de frumos paşii tăi mai cântau prin nisipuri,
pe-atât de târziu am ajuns urma lor.

Sete-mă

sete-mă ajută vin
cange-n creieru-mi zălog
urce-mi nedurut suspin
lacrimi crengilor polog

humă-te-aş de piele zar
rostogol buzele-n cânt
sânu-mă să mă tresar
frâurilor din pământ

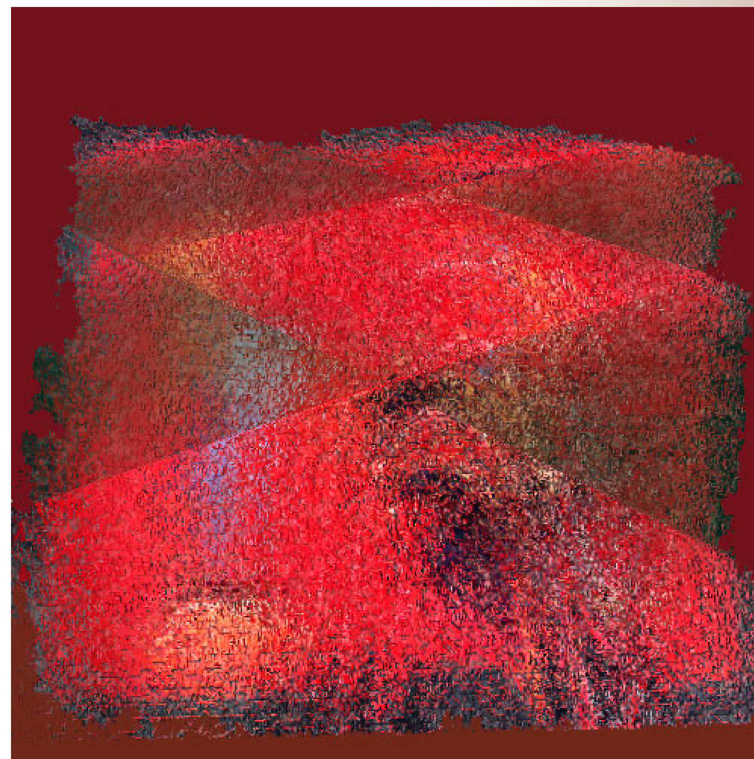
unde-mi nod retulburat
scoica părului alin
revărsarişte-ţi curat
rodiei sucul pelin

focu-mă să te arăt
flăcărilor curcubeu
de albastru colo făt
iască-mi arsa ta din eu

licuri-mă iar
de-odată
ochi de şarpe-n
samovar
miezuri şapte
de mătase legănată

roua noastră argintată
laolaltă

brumă-ne-ar

Allienter

îţi sorb fructe de mare dintre buze dulci şi moi, deşi
văd fiecare tăietură în care s-au prăbuşit alte guri,

sunt microscopul cu ochii imenşi, unde şi
microbii nectarului, morţi, mişună ca şoarecii suri,

sub fiecare pliu, iubito, pe unde pătrund mă aşteaptă-o văpaie, de şarpe,
imaginea lui e întoarsă, are dinţii întorşi, printre care
regurgitează luminile cărnii, sunt numai ofrandă, coşar pe
înserate, înghiţit de fumul ultimei colibe de sare,

prin apele roz pe unde, iubito, înot, trandafirii
dau zahăr în sângele pământului, petalele mor amărui,
e locul prin care vezicile pocnesc în diluvii şi firii
i-a fost inventat ghimpele fierii trecând prin gutui,

mai departe sunt umbre, organele tale,
iubito, mi s-au pus pe lentile, în loc de aripi sau pleoape,
ca o sfoară încinsă, iederă arsă-n migdale,
mă strânge de gât intestinul tău şi subţire şi-aproape

plămânii-ţi au muguri, mi-au întins peste frunte pleura lor, unde şi
alveolele, mai demult, s-au închis în cuşca şobolanilor suri,

Iubito, sorb dintre buzele tale inima dulce şi moale, deşi
sunt numai o tăietură în care se vor prăbuşi alte guri...

Cindarella
– poemaş de crâşmă –

Cindarella,
prin ochii tăi mari cât umbrela,
Cindarella,
mă-nvârt ca cine-manivela,
Cindarella,
şi mă vând.

Cindarella,
eu n-aş fi vrut să fiu de-acela,
Cindarella,
un spectator căzut cu schela,
Cindarella,
peste rând.

Şi în butoiul din pământ
îmi fierbe sângele ca vinul
când văd oglinzile cum sunt,
de cercuri împlinit veninul.

Cu zahăr parcă-aş arunca,
mustind prin sucul de nuiele,
dar ochii tăi m-aşteaptă ca
doar săruri grele să mă spele.

Cindarella dansa întruna samkaya,

avea zâmbetul hohot dansa
verticală şi verde ca o iederă pe zid alb,
Cindarella dansa,
danaide cu sânii de piatră turnau
în cupe izvor mineral şi substanţă de zei,
faunul imita unduiri senzuale
cu zece picioare deodată,
dar numai cu două, lucioase, călca.

Pavel Stratan, într-un colţ, cânta încet,
auzit doar de greieri,
"măi, tată, măi"

Cindarella,
eu am văzut cum veneai de la,
Cindarella,
crâşma cu fumul gros ca vela,
Cindarella,
şi acum, of,

Cindarella,
am irişii cât gogonela,
Cindarella,
şi îţi inund cu plâns nacela,
Cindarella,
din pantof.

N-am vrut s-ajung aşa curând
din ameţire-n disperare,

cenuşa focului din gând
mi-e scursă-n roci sedimentare.

Mă-nec în vinul din butoi,
iar sânge-n cheag astupă vană,
din plânsul meu rămân doar ploi,
de-al tău clipit rămâne-o geană.

Din podea ieşeau umbre, să muşte-adânc nordul,
samkaya învârtea crâşma şi frunzele-aveau
nervuri paralele-n spirale.

Pavel Stratan începuse să bea.

I’ m perfect
– imperfect –

Ye,
I `m perfect, furnicile-amestecau sângele călcâiului meu,
la etajul 4, chiar George W. Bush
înjurând îşi zidise culcuş,
iar de la 6 parcă îmi zâmbea-n bec Dumnezeu.

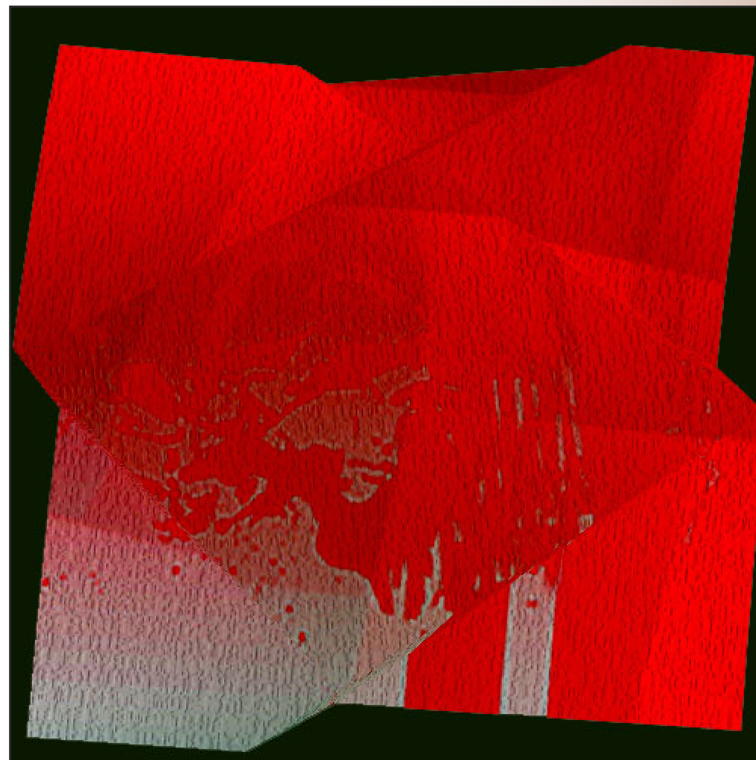
Bordura proaspăt vopsită era prea departe...

Alături, pe şnurul perdelei urcau mii de furnici,
roşii ca limba câinilor din clopote de biserici vândute.
Bine le era sferelor acrite-n butoiul cu piatra filosofală
deasupra,
iambii termitelor treceau înainte, săltând...

Sub apartament, unde se-auzeau boxele Richter, pe uşa
metalică scria auriu doar „George
W. Bush”, avea foi de trabuc în canaturi ovale,
arse pe-o parte, albite-n alt cap, din trecut.
Nimeni nu intra/nu ieşea pe/din uşa de sus, pe care
laptele-albea lemnul dinspre cuibul de cuci,

era acolo scris, cu o cretă, doar „Dumnezeu”.

La parter, un lenin începea revoluţii, iar sub scară adormea-n ras-putin.

Oh,
I `m perfect, din furnici se-alegea rumeguş,
pentru rugul athanorului meu,
pe tavan îmi umbla Dumnezeu,
iar din podea îmi respira chiar George Bush...

Hai cuie
... sau nu

Hai cuie, belşug,
din lemnele uscate
să-mi faceţi coşciug.

Hai cuie, de-acum
voi scrie doar tratate
şi numai postum.

Hai cuie, loviţi
în tâmplele-mi de scânduri
canari istoviţi.

Hai cuie-n poem
şi-nchideţi-mă-n rânduri
din carnea lui crem.

Hai cuie, cu dor
v-aşteaptă-acum şi iarba
sub care-o să mor.

Hai cuie, tăiş
să-mi scuture-n câmp barba
şi ochiul pieziş.

Hai cuie, v-aştept

cu giulgiul fin din rochii
întins peste piept.

Hai cuie ...sau nu...
Spune-mi, iubito, că nu-s frunze palmele tale care-mi acoperă ochii
şi că nu umbra stâncii se mişcă în urmă, ci tu...

Înmulţirea haitelor
– zadarnicele semne şi semnale –

S-au adunat, apoi haitele văzut-au dulci oase,
din măduva caldă nu sorbeau decât cei mai de vază,
le sticleau colţii prin râuri de sânge rămase
în rama-nroşită a cerului, pe la amiază.

Mai târziu, când se deschidea poarta-nserării,
fălcile lor se uneau într-o mândră, nestăpânită cântare,
în coloratele bale de roşu, a disperării
sămânţă de victimă cânta şi mai tare.

Urletul haitei urca şi se-nfăşura după lună,
la miezul de noapte durerea-ncepuse să crească,
pentru că o altă haită mai sângeroasă, nebună,
în stomacul plin proaspăt, din oase-a pornit să rodească.

Spre dimineaţă, cu boturi brumate-n mătase
nevinovate noi haite-nvăţau cum să muşte, să-nghită,
încât la amiază, din alte dulci şi fragede oase,
sorbeau înmulţirea ce le-a fost hărăzită...

Zilele, nopţile, gândul tot mor şi dispar fără urmă,
pământul se-mbracă în gheare şi blană de fiară,
urletul haitelor se-nghite pe sine, nu-i lună
şi chiar haitele vor ajunge-nmulţite, să piară.

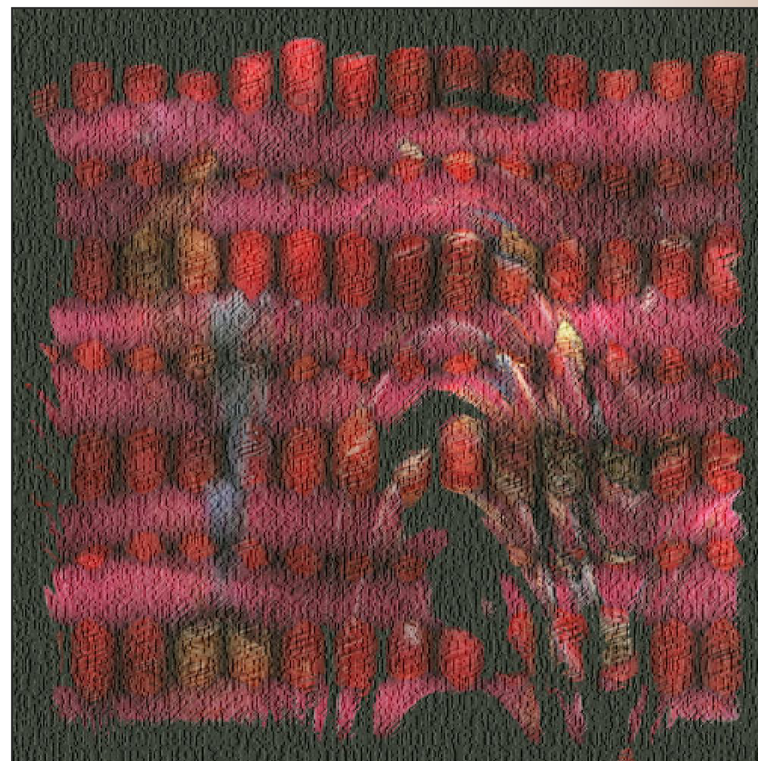

şi nu se mai scrie, cu umbre-n ferestre,
deschise celule au dungi, peste viaţă,
din rune găsite sub aripi, rupestre
corăbii - cuvinte în colţuri ne-agaţă

şi nu se mai zbate prin pâine-a secundă
şuvoiul de grâne, cu foşnet, în vale
cad poduri de piatră, sub ape s-ascundă
undirea de spice a vocilor sale

şi-i tot malul umed, amar, în derivă,
prin verdele ierbii, console de spumă
cresc pietrele nopţii, de-acum reflexivă,
sub barcă, doar steaua furtunii ce nu mă

adoarme cu lampa de gât, să sugrume
în sine lumina, ca singură lume

de pe brun aşternut, ghimpii taie fierbinţi
carnea mea călătoare prin zar...

lumea-i pornită

duc frâul sărăcit de ghinturi, spre un val
din cele care curg pe ochii morţi de peşti
şi-n tropotul ascuns, al cailor, cumva-l
ţin brumelor străin, departe cât ne eşti,

din cornier îmi fac ostreţe, pe grumaz,
şi din ferestre, răni de fier-beton cu zid
pe care urcă-ncet noi herghelii, de az'
până-n alt ieri, prin miezuri ce ne-nchid,

bat zemuri, într-un chivot, cu potop de şei
ce ni-s şi frunzele, prefaceri de omizi,
de limbul lor atârnă fructe moi, şi ce-i
mai putred ca-ntomnirea-n arbori când ucizi,

cu o cernire a berzelor, prin sită,
prunci veştezi, de altfel ... şi lumea-i pornită

Septembrie, începuturi

– pastel –

de vag ascuns ce-i pragul iscoadelor solare
pe unde viermii nopţii lungiţi se-nfig în glod
cad acele-n pătratul din limfa crescătoare
verzuiul ochi terestru să-l mântuie de rod

sonare-n cartilagii lăptoase de lumină
în unghiuri drepte sfarmă şi bântuie silit
fântânile-n plutire de alveolă plină
cu-albastru-n împrejurul şi-n sinele cioplit

se rupe coaja neagră în albele ovale
o dată cu pereţii mai grei ce se închid
prin peceţi rod iar paşii adâncurilor goale
nuntite-n prăbuşirea aripilor de vid

oglinzi topite veşted se-amestecă în rame
de magma ruginie jilavului cuptor
abulic se răsfiră deasupra holograme
şuvoaiele placentei de timp nemişcător

verzuiul ochi terestru iscoadelor solare
se mântuie-n dospire cu-al ceţurilor nod
de vag ascuns ce-i pragul din limfa născătoare
prin galbene ovale curgând se creşte pod

Cât de frumoasă, toamna

– salubritate confuză –

Cât de frumoasă şi singură măturai toate frunzele,
lepădai toamna de ele ca de însângerate piei,
cum curăţai tu, putred de frumoasă, pânzele
şi mucegaiul din camera tăiată de alei.

Pe nimeni n-am văzut să şteargă şosele de ploaie
atât de albastru a tine îmbrăcată în gene,
cât de sublim împleteai tu lacrimi şuvoaie
pe bulevardele reci, separate de perne.

Crengi multe, uscate, superb aruncate de tine în foc,
cât de adânc şi târziu îmi intraseră-n sânge,
gheţurile de octombrie gri ce regeşte-şi fac loc
peste irişii tăi ruginii, pe când crivăţ ne-ajunge…

Cât de frumos m-aruncai, cu gunoiul mâlos, la container,
parfumul tău fin ascundea a mizeriei boare,
a venit toamna, mi-ai spus, pe când mai plutea-n aer
numai cenuşa bluzei tale avertizoare...

Altfel
– manifest –

conjugă leneş timpul fiert să toarne
ce leagă porii-n verbele alint
cât inima-mi nu-i veştedă în carne
mă lepăd întomnirii şi mă mint

voi sunteţi valuri cât sunt încă roată
voi ardeţi culmea cât eu mor vulcan
culesul rugilor pe voi vă poartă
când eu risipitor sunt de mărgean

pe fluvii duceţi şoarecii în curse
şi scoici de vineţiu cătuşe-aveţi
pe când eu mă scufund lacrimii duse
de iedera crescută prin pereţi

pe voi vă-ngenunchează temple albe
de eu răsun castelele-n nisip
şi-n piatră-mbrăţişaţi cu ştreanguri salbe
mă atârnaţi sub dunele-mi când ţip

voi sângele îl strângeţi în retortă
şi-i înveliţi globulele-n formol
eu urc prin capilare spre aortă
şi cânt la miocard în si-bemol

voi fumegaţi speriaţi de necuprinsuri
eu mă cuprind de ele ca-n balsam
mereu atins de albele întinsuri
bat jocuri fierte-n ramele de geam

voi vă schimbaţi mereu, homeopatic
îmi creşte frunza verde în inel

eu vă iubesc
cerându-vă iernatic
să vă rămân
şui toamnelor
la fel

Cerbi cu frunţi de toamnă
– trecute vremi pe roata şerpilor –

Trec dimineţile reci peste noi,
iar acolo, de unde doar cerbii îşi uită
coarnele-n apă,
izvoarele lacrimilor tale, în liniştitele ploi,
calde şi sărate m-adapă.

De ce plângi ?, te întreb
sigur de mine şi puţin ipocrit
eu, cel fără de coarnele cerb
închipuit ?
De ce plângi, oare livezile noastre
şi-au uscat crengile aşa mult
şi aşa de ciudat,
încât betegele ramuri intrate în nouri,
albastre,
aveau nevoie de alte ploi de cernut
pentru a se putea iarăşi întoarce,
cum au fost la-nceput,
aplecate, rodind, spre pământ?
Numai rodind?
Numai pământ?

Şi-atunci, fug spre
trecute vremi de pe roata şerpilor
mă întorc

lumea cată să mă vâre la loc
şi mă plâng
când ajung
sub zid, rug.
Când mă duc
sub colina numărul şapte să-i culc
şerpii fug,
ard pe rând.

Offff, ce mi-e dor
să-ntind mâna după tine, mi-e somn,
năclăit în sudoare bolnavă,
creierul se zbate-n otravă,
otrava şerpilor ce încă ard
sub colină,
în sângele tău cald,
în care ne făceam
baia de după amiază
şi ne iubeam
încolăciţi, fără pază,
fără pauze lungi, fără pauze dese,
într-o continuă contopire de miri şi mirese...

chiţcanii de aur
– genetica lorzilor –

cald e pântecul pisicii dau din coadă
şoareci verzi hrăniţi cu piscuri de urzică
de cu ghearele apucă să mai roadă
colţi de scârnă şi de limbă ce-o să zică

mai departe despre creiere şi noade
că au gust la fel de criză-n măruntaie
şi că jegul traficat pe bot se cade
ridicării lui în ranguri cât să taie

dintr-un fagure de cizmă cu felină
cor de babe care-adulmecă groparii
şi colivele cu lumânarea plină
de tunele unde îşi ling buze marii

lorzi prea plini de morgă şi-umezi de hachiţe
dar al căror strigăt spre o mâţă „chiţ” e

Zarada
– din ciclul „autoparodii triste” –

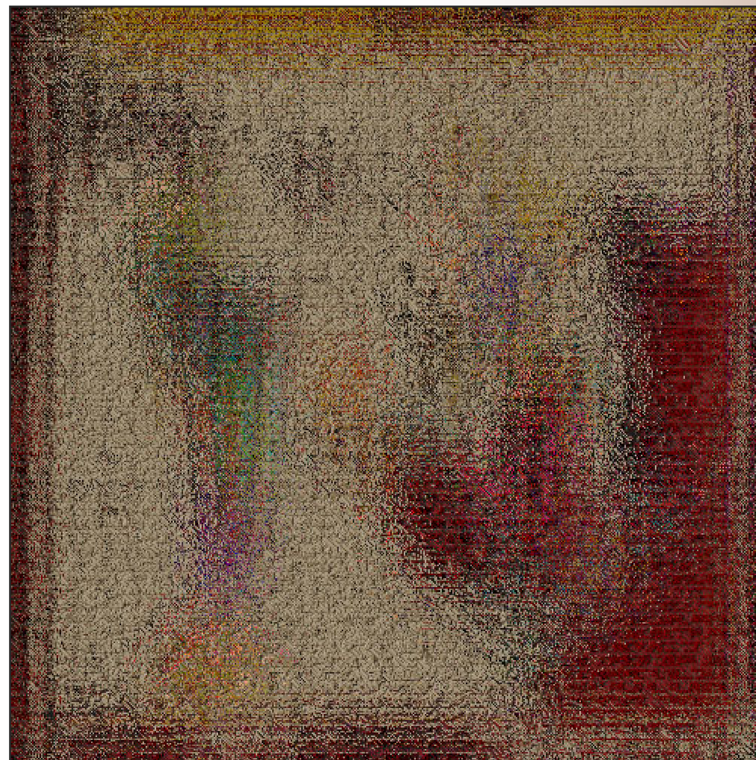
Printre paşii pierduţi frunzele răscolesc
umbletul tău caloric, divin,
mă scufund în uitare şi caut firesc
teii-atinşi de-al tău râs cristalin.

De pe brun aşternut, ghimpii taie fierbinţi
carnea mea călătoare prin zar.
Peste cerul rotund zbor un câmp, să-mi alinţi
macii storşi într-un roşu amar.

N-am să cânt despre tine, Zaradă,
cât mai pot să uit,
doar murind şi-nviind o să-mi roadă
glasul, alt cuţit.

Focu-ţi dulce de-albastru,
Zarada,
ne-a ars hain, la fel,
sunt cărbune, eşti astru,
Zarada,
pe-amurgit inel.

O căutase,
noaptea juca în flăcările – haită,
iar mahalaua teilor, întruna,

din urlet de vestire crăpa luna,

în golul palid se-adâncise treaptă.

Vuia în oase,
noroiul ascuţit gonea zăpada
şi-n sânge-nchis, de cheag aprins cuţit
pe lama vieţii, aşternut ferit,
prea mult iubită odihnea Zarada.

De prea veşted cuprins, ruginiul destin
să mă ducă departe, aş vrea,
cu tramvaiul un veac şi trăsura puţin,
iar cât drum e, cenuşa ţi-oi bea.

Ochiul tău să-l înghit, buza ta să o sorb
Şi chiar sânii-ţi să-mi tremure-n gât.
Voi lucirea-ţi din coapse, pe aripi de corb
S-o aştern înlăuntru-mi şi-atât.

Să-mi şopteşti, minunată, Zaradă,
fiecare vers,
orice cântec să-nsemne-o livadă
în care n-am mers.

Ape limpezi ne-or duce,
Zarada,
unul într-altu`-apoi
şi prin trupul meu, cruce,
Zarada,

izvorâ-vom noi.

*Furase urna**,*
gura nopţii, însă
din Bariera Vergului îl latră,
oprindu-i glasul sfărâmat în piatră.

În cuburi grele lumea doarme, plânsă.

"...Vreau să-mi dai gura-ţi dulce, Zaraza,
să mă-mbătezi mereu,
de a ta sărutare, Zaraza,
vreau sa mor si eu..."

*Zarada = cea minunată, ţiganca de care s-a îndrăgostit nebuneşte trubadurul interbelic Cristian Vasile, cel care, pe versuri de Nicolae Kiriţescu şi pe melodia compozitorului Taglerara, a cântat celebrul tango „Zaraza";

**după uciderea Zaradei de către o bandă rivală, din zona Barierei Vergului, şi arderea trupului adorat al iubitei, Cristian a furat urna cu cenuşa acesteia de la crematoriu şi a băut-o cu linguriţa, timp de 4 luni.
Deşi a mai trăit încă 20 de ani după moartea Zaradei, Cristian Vasile nu a mai cântat niciodată, decât atât cât să-l audă cenuşa strânsă în el.

Caleştile ceţii
– umbre muscale –

pe lângă noi se trec iarăşi
caleştile ceţii
se-naltă
vârtejuri de umbre
ne-agaţă
de osii pătrate rotunde
mâncate de molii
fecunde-n iluzia vieţii

sunt goale caleştile
în ele doar aburul mişcă
birjarii
păpuşi cu fireturi albastre
au braţe morişcă
prin ramuri înalte
rup norii cad anii
stejarilor grei
sub toporişcă

trec iute caleştile ceţii
sunt multe deodată
„Opreşte !”
strigăm aprig birjarul
e-un cleşte
cu mâna de sfoară

pe cnut ferecată

prin aburii feţei
se-arată
birjarul dar umbra-i descreşte

în urmă rămâne un „Ştoo?”
şi privirea lui blândă
mimată

noli tangere, mă

măcar uite, spunea,
deschide cercul mai mult-
pe când ea
îşi uitase compasul plecat în volute-
nisipul frigea,
ba aproape topise lumina-ntr-un ciob

eşti un slut, un milog,
fără s-asculte sfârâitul - sunt vie,
sunt rea,
mă, amărâtule, coborâtule, doborâtule,
ştiu că ai vrea,
dar nu-mi eşti nici măcar cât un bob
dintr-o mie,

căzătură de nimic mişcătoare,
mortăciune,
firescul mi-a luat firele şi le-a căzut spre apus

oare
nu te vezi,
ba chiar s-ar putea spune
că nici umbrele nu-ţi sunt decât tropot de-ascuns,
oare
chiar crezi
că e loc de tine-n cirezi
de oţel,

unde mugetul e un ştreang,
unde clopotele sună la fel,
unde pulberea fină e-o perlă
vibrând cenuşie prin dune,
a mierlă cu ochi de viţel

dinspre iarnă,
corăbii coborau ţărmul spre valuri de rune

din ascuns în ascuns,
acum tac, să se-adune
trecerea soarelui prin sângele meu neajuns
toamnă,
loveşte-mă, taie-mă, toarnă-

mă,
până-atunci nu pleca, nu veni, arca ta-n ger e,
până-atunci nu veni, nu pleca

noli tangere

adormi
– toamnei –

a dor mi-e lacustra pătrundere-n ceaţă,
făclie cu palmele unse de ceară
ce-acoperă drumul amurgului, hoaţă
de tain prin coama-ntomnire amară

a nor ţi-e lucarna, agavelor fire
captiv şi nadirul, ce plumburi topite
măsura-n lăuntruri făcut e să-nşire,
sub valuri de ambră, aceleaşi ispite

a tom ni-i de danii lumina din dune
înscrise cu limba pe-o frunză-n cădere,
când galbena filă începe s-adune
întoarcerea-n jaruri, cât roşul din cer e

a semeni alături prin brazde-n amiază
deşi bolta ruguri de altfel pulsează

